Ч. 58 Середа 27 (14) марта 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостівах на провінциї

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческий епископат про вибори. — Селяньскі розрухи в Румунії. — З россійскої думи. — Новий французско-марокканьский спір.

Епископи праский, літомерицкий, кралеградский і будієвицкий видали спільне архієрейске посланиє, в котрім вказують на значінє недалеких виборів до державної ради і на обовязки, які при тих виборах спадають на вірних. Посланиє зазначує, що епископи шанують політичну свободу кождого горожанина; політика сама про себе не єсть задачею церкви, однако коли політика доторкує ся церковного обсягу, або коли розходить ся о справи, котрі спільно відносять ся до державы і церкви, тоді Церква обовязана забрати в тих справах голос. Така хвиля як раз тепер наспіла. Шкільна справа і питанє про супруже законодавство входять дуже далеко в церковний обсяг. Найблизші вибори мають особливе значінє, позаяк тепер має бути вибране далеко більше число послів, як давнійше і не одна справа вимагає певне поправи. Архієрейске посланиє зазначує, що першим обовязком управнених до виборів єсть виконанє права виборчого. Однако виборець повинен також зробити добрий вибір і се другий єго, сьвятий обовязок. А вибір буде тоді добрий, наколи будуть вибрані мужі переняті любовью до вітчини і пануючого дому. Вірність і сумлінність в сповнюваню всяких обовязків вимагає також вірности супротив найвисшого законодавця людства, супротив Бога, преданности сьвятій Церкви і єї Голові. Такого, котрий єсть лише що до імени католиком, не повинно ся вибирати Щоби мати певність в тій справі, треба порадити ся душпастиря а так само запитати кандидата посольского, чи він буде мужно і сьміло та отверто виступати против всякого нападу, котрий мав би метою підкопуванє вірности, преданности і любови до Церкви і вітчини. Посланиє взиває на останку до молитов за щасливий вислід виборів.

Селяньскі розрухи в Румунії починають обіймати також Волощину. В повітах Ґалач і Брайла слідний підозріний рух серед селян, а огнищем аґітациї єсть село Нано Льосса. Многих румуньских послів удало ся до Молдави, аби на місци розслідити причини і розміри розрухів. Посол Которені удав ся до місцевости Роман, Нерілєну до Ботушан, а Катарджію до Факшан. В повіті факшаньскім селяньский рух прибрав ґрізні розміри. Селяни напали на місточко Панчію і цілком єго знищили. Склепи і доми, замешкалі жидами, знищено, а товари повикидувано на улиці і на возах перезено відтак до сусідних сіл, де селяни ними поділили ся. Населенє з Панчію з великим трудом вспіло утечи до Маранеште. Підчас розділу зрабованих в банках гроший прийшло між селянами до кровавих борб. — З Букарешту доносять: Король не приймив депутациї студентів уніворситету в Ясах, котра хотіла єму вручити адресу в справі селяньских забурень. Букарештеньскі студенти розкидають проклямациї, в котрих домагають ся виповненя жадань, ставлених селянами. — З Черновець доносять, що місто Яси і околицю обсадило войско. Поїзди зелізничі ходять під сильними войсковими ескортами. Головної дороги, ведучої до Яс, стереже артилерия. Неділя в Ясах минула спокійно, але місто виглядало як вимерле; на улицях не було руху, склепи були позамикані. В деяких містах, як в Пашканах і Роман заведено стан облоги. — Внаслідок тих розрухів прийшло в Румунії до зміви кабінету. Именно кабінет Кантакузена подав ся до димісиї, а король поручив провідникови поступової партиї Дмитрови Стурдзї утворити новий кабінет, котрий вже уконституував ся. Стурдза обняв президию і справи заграничні. Румуньский парламент уділив правительству широких повновластий для здавленя розрухів. — Прибічний лікар короля др. Тео-

---

45)

Пан Лекок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

— Ви казали мене закликати? — спитав Зеґміллєр.

— Так, пане судиє!

— Маєте, кажете, щось виявити?

— Маю вам щось важного сказати.

— Добре; другі панове за той час вийдуть.

— Не оплатить ся! — відозвав ся Май живо.—Я противно дуже рад з того, що можу говорити перед цілим сьвітом.

— Ну, то говоріть.

Май не дав то собі два рази говорити. Прибрав зараз поставу бесідника, як то робив заєдно через цілий час слідства, коли мав щось довшого розповідати, і почав:

— Мушу насамперед сказати, мої панове, що я зовсім честний чоловік. Званє не має з тим ніякого діла, може не правда? Можна в ярмарковій буді...

— Будьте ласкаві, дайте нам спокій зі своїми поглядами.

— Як собі хочете. Отже то в двох словах: маєте тут маленький папірчик, котрий мені в сій хвили хтось сюди кинув. На нїм виписані якісь числа, котрі очевидно мають якесь значінє. Але я не маю о тім ніякого понятя.

Він подав судиї карточку і додав:

— Она була заліплена в кульочці з хліба.

Всї три панове стали як би приголомшені; але Май видко не добачив вражіня, яке зробили єго слова, і говорив дальше:

— Я здогадую ся, що той, хто менї кинув карточку, помилив ся що до вікна. Знаю добре, що то не красно робити доноси на своїх товаришів недолї, що то навіть підлота, бо можна через то наробити комусь неприятностий, але й треба бути осторожним, коли когось так як мене обжаловують о злочин і коли стоїть ся перед ще більшою неприятностию.

При сих словах потягнув він рукою по ши мов ножем, щоби показати, яка то ще більша тота неприятність.

— А я таки зовсім невинний — замуркотів він.

Судия запанував знов зовсім над собою. Він подивив ся на Мая проникливим поглядом і сказав:

— Брешете! Карточка була для вас призначена.

— Для мене! То хиба я дурак, якого другого нема в сьвіті, що казав вас закликати, щоби єї вам віддати. Для мене! Коли так, то чому я єї не задержав? Хто знав, хто міг знати, що я єї дістав!

Все то сказав він з якимсь дивним виразом честноти, щирим і отвертим тоном, а очи єму аж сьвітили ся. Але Зеґміллєра то не тронуло і він сказав:

— А як я вам докажу, що кажете неправду? Коли вам докажу то зараз таки тут на місци?

— Грім же би вас тріс, коли з вас така хитра штука — ох вибачте, пане судиє, я то не так зле думав, як менї вирвало ся, але...

Але Зеґміллєр таки не обрушив ся на такі невідповідні слова, лиш казав Маєви мовчати, а звернув ся до Лєкока:

— Будьте так добрі, покажіть обжалованому, що ви відкрили ключ єго переписки.

Нараз змінив ся вираз лиця у обжалованого і він сказав придушеним голосом:

— Ага! то той кримінальний урядник таке винайшов, той сам, що хоче зробити з мене великого пана і вмавляє то в мене...

Він змірив Лєкока погірдливо від голови до ніг а відтак говорив дальше:

— Коли так, то моя справа в порядку. Коли поліция хоче конче зробити з когось виноватого, то доказує, що він виноватий — се звістна річ. А коли якийсь арештант не дістає карточки, то урядник, котрий хоче авансувати, уміє вже єму єї доставити.

Лєкок мало не сказив ся із злости, але він на знак судиї лиш закусив зуби, взяв книжку з поезиями зі стола і показав обжалованому, що кожде число на карточцї означає якесь слово на дотичній сторонї і що всї ті слова разом висказують якусь зовсім ясну гадку.

Але навіть і такий доказ не зробив Маєви ніякого клопоту. Надивувавшись тому тайному письму, як дитина новій забавці, заявив він, що то лиш поліция може собі видумувати такі чудесні річи.

Щож діяти на таку упертість? Зеґміллєр дав всему спокій і вийшов разом зі всїма, що з ним були прийшли. Аж до директора, куди

дозі оповіщує, що стан здоровля короля внаслідок зворушеня з причини послідних розрухів сильно погіршив ся.

В справі убитя француского лікаря дра Мошампа в Танґері відбула ся вчера в Парижи в міністерстві заграничних справ наради президента міністрів з міністром заграничних справ і з міністром війни. Дотикала она заряджень, яких ужиє францускe правительство, аби одержати від Марокка сатисфакцию за убитє француского горожанина. — З Тульона доносять, що воєнні кораблі „Жанна д'Арк" і „Лялян" виїхали звідтам вчера до Танґера, забравши на поклади значні запаси воєнних материялів. — О причині убитя Мошампа доносять до Köln. Ztg.: Убитий француский лікар вивісив на своїм домі хоругов, що населенє взяло за провокацию, бо в краю вільно вивішувати хоругви лише на мечетах. Від кількох днів жадано від лікаря усуненя тої хоругви. Товпа напала на виходячого з аптики лікаря і убила єго. Мошамп одержав 30 ран від штилетів. Єго тіло, яке лиш з трудом удало ся вирвати з рук роз'яреної товпи, буде перевезене до Франциї.

Росийска Дума ухвалила відбувати засіданє в понеділки, вторки, четверги і пятниці між год. 11-ою перед полуднем до 6-ої вечером; лише засіданя в пятниці будуть розпочинати ся о год. 2 з полудня, аби музулманьским послам дати можність бути в мечетах на молитві. В думі на вчерашнім засіданю поставив пос. Стахович внесенє, аби знесено сейчас доразові суди. Записало ся до голосу в тій справі 70 бесідників. Майже всі бесідники виступали за знесенем тих судів, з виїмкою кількох селян. Дискусиї над тою справою ще не покінчено.

Новинки.

Львів, дня 26-го марта 1907

— **Катастрофи на зелізницях.** Ще незвістні докладно подрібности з катастрофи межи Коростятином а Комарівкою на шляху зелізниці Станиславів-Гусятин, як вже наспіла нова вість про катастрофу межи Кривим а Потуторами на шляху Стрий-Ходорів-Тернопіль. Вчера, в понеділок вискочили із шин межи згаданими стациями дві льокомотиви поїзду особового ч. 3311. Перша вість, яка наспіла із Станиславова, доносить лиш коротко, що підчас тої пригоди покалїчило ся 2 подорожних і 8 осіб із служби зелізничої і почтової. Здогадують ся, що причиною сеї пригоди став ся злочин, доконаний за помочию підложеного на шинах камінного стовпа граничного. З причини сеї пригоди здержано рух товаровий межи Тернополем а Потуторами, як припускають на 48 годин, а рух особовий на тім шляху удержують при помочи пересїданя ся подорожних і переношеня пакунків. Строге слідство судове і зелізниче розведено.

Про катастрофу межи Комарівкою а Коростятином наспіли тепер слїдуючі подрібнїйші вісти: В суботу відійшов був з Чорткова до Станиславова поїзд особовий ч. 1220. В Бучачи забрав він ще 31 дївчат з Язлівця, що там позістають на вихованю в монастири СС. Непорочного Зачатия П. Д. М., званих по польски Непокалянками. Дівчата вертали домів на великодні ферию, а в Станиславові на двірци ждало вже на них богато родичів і свояків. Наразрозійшла ся чутка про катастрофу і можна собі подумати, як страшенно зробила на присутних вражінє, хоч їх зараз успокоювано і говорено, що з подорожних нїхто не потерпів.

Рівночасно їхав в противну сторону, із Станиславова до Чорткова поїзд тяговий ч. 1377. Оба поїзди минають ся звичайно в Коростятині, однак з причини спізненя поїзд тяговий не прибув на час, а урядник руху, як кажуть, чоловік молодий і недосьвідний, не запитавши телеґрафічно в сусїдній стациї, чи поїзд тяговий єсть в дорозї, випустив поїзд особовий. Сей поїзд мав дві машини, на котрих робили службу машиністи Опацкий і Голявер і топники Влодек та Бель; машину поїзду товарового вів машиніст Левицкий і топник Горский. Коло Коростятина єсть закрут і тут спадає шлях зелізничий досить значно; поїзд тяговий їхав до гори і длятого досить поволи, а поїзд особовий їхав в долину і борзо. Задля закруту машиністи побачили, що їдуть один против другого аж тодї, коли вже було за пізно гальмувати і давати контрпару.

Стовкненє обох поїздів було страшенне, а було би може ще страшнїйше, як би не то, що тяговий поїзд їхав поволїйше під гору. Машини впали на себе з такою силою, що одна вбила ся в другу і обі майже зіткнули ся коминами. Машина поїзду тягарового знищена зовсїм і єї тепер розбирають та відвозять до варстатів зелізничих в Станиславові. Віз за тою машиною так само знищений, колеса в нїм по части поломані і відкинені на бік, скриня возова поломана а долїшна конструкция воза відорвана і поломана. Машину поїзду особового вигнало із шин, а віз почтовий аж висадило в гору. Крім того ще й инші вози більше або менше ушкоджені, а стовчаки (пуфери) в них пігнені.

З людий дійстно нїхто не згинув, але покалїчених і потовчених було досить. Перепуджені дївчата з Язлівця наробили були в першій хвили такого крику, що здавало ся, як би вже всї мусїли гинути. Найбільше потерпіла служба зелізнича. Поражені Русинко, котрий вів поїзд особовий і кондуктор манїпуляцийний, котрі підчас катастрофи були в службовім возї. Машиніст Опацкий потовк собі ноги, а топника викинуло на яких 15 метрів далеко і там знайдено єго лежачого без памяти. Почтові кондуктори Голодняк і Панас покалїчені також. З подорожних одна женщина, що була у вагітнім стані, дістала болів, а два студенти покалїчені легко. Впрочім було богато таких, котрих побили трохи спадаючі з поличок пакунки, або котрі потовкли ся, коли ними в першій хвили страшно підкинуло. Многі, у котрих скінчило ся лиш на страху, лишить ся катастрофа в памяти на цїле житє.

На місце катастрофи наспіла зараз поміч і всї признають загально, що станиславівска дирекция зробила все, що могла, щоби в такім нещастю подати поміч. Катастрофа стала ся о 3 год. по полудни, а о 5 год. вирушив із Станиславова поїзд ратунковий під проводом заступника директора радника Двору п. Гаєра, інспекторів зелізничих Біттнера і Савічевского, контрольора руху Мичковского і радника санітарного дра Жуковского зі всїма лікарями зелізничими. Крім того забрано кількадесять робітників варстатових, а на стациях забирано дальші партиї робітників так, що остаточно стануло на місци катастрофи около 200 людий до ратунку. В Нижневі задержав ся поїзд ратунковий, а машина поїхала забрати вози поїзду тягарового; за пів години вернула з возами, а поїзд ратунковий виїхав на місце. Тут треба ще додати, що першу поміч раненим подав др. Крижановский з Бучача, котрий часть хорих відвіз на другий день до Чорткова.

— **Дрібні вісти.** В женьскім інститутї сьв. Ольги у Львові (ул. Сокола ч. 1) єсть кілька місць вільних для поміщеня учениць. Місячна оплата 32 корон. Интересовані зволять зголоситись до о. Стефановича у Львові (ул. Чарнецкого 26). — Служба сїльского листоноса заведена в Пархачи для місцевостий Сїлець з присїлками сїм разів тижднево, а в Юрівцї для місцевостий Сгрaхотин, Чертеж, Сгрогів горішний і Рачків шість разів на тиждень. — Видїл повітовий в Чесанові розписав конкурс на лікаря окружного з осїдком в Горинци.— В Чікаґо померла на затовщенє серця якась папі Мавврерова, женщина, що важила не менше лиш пять сотнарів.— Втікають европейскі злодії і мантії до Америки, чому не мали би американьскі втїкати до Европи? З Сан Франціско доносять, що тамошний бурмістр, котрому прокуратория виточила слідство за всїлякі надужитя, вкрав з міскої каси 100.000 долярів і втїк, здаєсь до — Европи.

— **Збори філії** руского товариства педаґоґічного в Самборі відбудуть ся дня 2-го н. ст. цьвітня с. р. в будинку ц. к. семинариї учительскої о 2-ій год. по полудни з слїдуючим порядком: 1. Звіт предсїдателя. 2. Вибір нового виділу. 3. Справозданє касове. 4. Відчит проф. Біленького з шкільництва. 5. Внесеня членів.

— **Із станиславівскої епархії.** Введені: о. Влад. Малащук в завідательство Медведовиці,

---

зайшли, не відозвав ся він анї словом; але аж коли сїв на крісло, відозвав ся:

— Мусимо уважати ся за побитих. Чоловік той позістане тим, чим був: загадкою.

— Але до чогож тота комедия, яку він перед нами відограв? — спитав директор. — Того не можу собі пояснити.

— О, то річ зовсїм проста! — відповів Лекок. — Хибаж не видите, що він мав надію вмовити в судию, що то я і першу карточку сфабрикував? Змаганє було сьміле, але як би було удало ся, то я би був збезчещений а він для цїлого сьвіта позістав би Маєм. Коби я лиш знав, як він міг довідати ся, що я переловив одну карточку і що я з вишки єго підглядав! То без сумнїву нїколи не вияснить ся.

Директор і Лекок подивили ся один на другого таким оком, що можна було здогадатись з того важкого підозріня.

Гм, гм — думав собі директор — чому би сей чоловічиско не мав в самім дїлї сфабрикувати тої карточки, яка вчера впала менї коло ніг? Єго приятель Абсент міг єму зробити прислугу так само в першім як і в другім случаю.

Хто знає — думав собі Лекок — чи той директориско не вибовтав цїлої історії перед Жевролем. Той завистний ґенерал готов певно, не надумуючись довго, зробити менї якогось збитка.

— Як би й не було — відозвав ся Ґоке — а то може гнївати чоловіка, коли так зручно розпочата комедия позістала без успіху.

Сї слова розбудили судию з єго задуми.

— Погана комедия! — відозвав ся він; — комедия, на котру я би нїколи не дав мого призволеня, як би мене не взялась була якась слїпа пристрасть. Я хотів довідати ся правди а то нарушує ся велич справедливости, коли чоловік здає ся на такі нужденні обманьства.

При тих словах Лекок поблід а із злости аж сльози станули єму в очах. До години другий раз єго так важко обидили — насамперед обжалований, тепер судия.

— Не удало ся менї — думав собі Лекок — всї мене цурають ся. Та й нїчо дивного. Ах! колиб так мій плян був удав ся...

То лиш з гнїву вирвали ся Зеґміллерови такі прикрі слова; потім було єму жаль того і він старав ся по можности знову піддобрити ся Лекокови. Бо они все ще сходили ся що дня перед полуднем і нараджували ся довго над тими всїлякими способами, до яких Лекок мав взяти ся.

А Лекок все ще мав надію на успіх, але судия слїдчий був зовсїм знеохочений:

— Скінчило ся! — казав він. — На дармо уживано всїх средств; піддаю ся. Обжалований прийде перед суд присяжних і єго під іменем Мая засудять або увільнять. Не хочу вже о тім і думати.

Так говорив він, але все-таки думав о тім а безнастанне роздразненє нарушило єго здоровлє: мусїв положити ся до постелї.

Більше як вісїм днїв він вже не виходив, коли одного рана прийшов Лекок до него.

— Видите, мій любий — сказав Зеґміллер до него — тот загадочний убийник став ся злощасним для свого судиї слїдчого. О, він нас обох здурив і позістане незвістним.

— Може — сказав на то Лекок. — Єсть ще один спосіб, як би можна відкрити тайну: даймо єму втечи!

Глава трийцять четверта.

Послїдний спосіб, до якого Лекок задумав був взяти ся, не був анї єго винаходом анї навіть нїчим новим. Від непамятних часів уміла полїция на случай потреби примкнути око і лишити отвором двері від вязниці. Але до того способу беруть ся лиш в крайній потребі, коли вже нїчо не помагає. Поправдї єсть то спосіб небезпечний. Длятого беруть ся до него лиш тодї, коли припускають, що коли він удасть ся, то й принесе якийсь особливий хосен, н. пр. арештованє цїлої ватаги розбишацкої.

(Дальше буде).

о. Мих. Ганкевич в завідательство Кут старих і Ром. Копистяньский яко другий душпастир при карнім заведеню в Станиславові. — Відпустку з епарх. звязи дістав укінч. богослов Меч. Скомороский, а о. Ал. Сабат з Річки дістав 8-недільну відпустку для поратованя здоровля.

— З перемиской епархії. Презенти дістали: Станислав Сороковский на парохію Береги гірні і Лаврентий Левицкий на Яворець. — До канонічної інституциї на Волчу дільну завізваний Михайло Дуркот. — Віктор Салямон, парох в Вороблику корол. і орд. шкільний комісар при іспитах кваліф. на учителів при семинариї в Коросні, на власну просьбу увільнений від того обовязку, на єго місце іменований Теодор Мерена, декан коросняньский, а на місце Теодора Мерени, дотеперішного іспитувателя для кваліф. іспитів на учителів при учительскій семинариї в Коросні, іменований Іван Мудрий, парох в Донарівці. — Йосиф Круликовский, парох в Довгомостисках, іменований містодеканом судововишеньским. — Іван Малюца, укінчений богослов, одержав відпустку до львівскої архиепархії. — Завідательства дістали Евген Мальчиньский ч. св. В. В. в Жовкві і Віталій Градюк в Лаврові. — Конкурс з реченцем до 15 мая розписаний на парохії: Криве коло Тісної, Гірянку, Ґеклинець, Поріче, Кунин, Дзвинят, Хміль, Михайлевичі, Гусаків, Войкову, Полонну, Медику, Поздяч, Девятир, Токарню, Прилбичі, Рогізно, Добру і Ясель. — Ігн. Маляркевич, протоколіст і реґістрант при епископскій консисториї, перейшов в стан спочинку.

— Зловлене дезертира на полонині. З Шешор доносять: Комендант постерунку жандармериї в Пістини, Плавюк вислідив і зловив сими днями на полонині небезпечного дезертира Гриця Михайлюка, налогового злодія. В осени минувшого року відобрали Михайлюка до войска. Не довго він послужив, бо небавком втік і вернув до села у войсковім мундурі та й з баґнетом і ще тої ночи, коли вернув, вкрав у одного з зажиточнійших господарів 30 кільо вудженини та пішов з тим на полонину. Тут зайшов він до якоїсь колиби і розбивши замок, дістав ся до середини і знайшов там не лиш горшки, але ще й спорий запас бараболї. Звідси заходив він ночами до села, крав кукурудзяну муку і бриндзю та иншу поживу і гуцульске одінє, бо як пізнійше зізнав, хотів перебрати ся і втечи на Угорщину. Комендант постерунку довідавши ся о крадіжи, вислідив Михайлюка і зайшов тихцем до колиби на полонині, де застав єго сплячого. Михайлюк пробудившись, хотів баґнетом боронити ся, але побачивши карабін жандарма, приложений до грудий, піддав ся.

† **Померли:** О. Іван Бриттан, парох в Торчиновичах, самбірского деканата, папский шамбелян, упокоїв ся дня 24 с. м. в 91-ім році житя а 60-ім сьвященьства. — Зенон Домбчевский, укінчений ґімназияст, упокоїв ся у Львові дня 22 с. м. в 24-ім році житя. — Михаїл Калитовский, комісар поліциї у Львові, помер в 45-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 26 марта. До тутешних часописий доносять з Букарешту, що нове правительство усунуло всіх префектів зі служби і іменувало нових, та видало маніфест до населеня, в котрім заповідає основанє банку рільничого для закупна і виарендованя селянам державних маєтностий, також знесенє кількох податків, тяжких для селян. Нові міністри Гареп і Мортцун від'їзджають на Молдаву, щоби особисто успокоювати селян. Дальше доносять з Букарешту, що онагди хотіли селяни впасти до Галаца, збурити порт і підпалити державні будинки. Прийшло до бійки з войском, при чім 25 селян згинуло.

Відень 26 марта. Збори 1000 кравчинь приняли предложенє комітету страйкового в справі підвисшеня платнї. Страйкуючі кравці постановили вернути нині до роботи з тим застереженем, щові второк по сьвятах зачнуть на ново страйк, коли їх жаданя до того часу не будуть увзглядненї.

Рапалльо 26 марта. Канцлєр Бїльов прибув тут вчера.

Будапешт 26 марта. Стан здоровля Кошута поправив ся.

Париж 26 марта. (Аґ. Гав.) Рада міністрів ухвалила на внесенє міністра війни Пікарта і мін. справ заграничних Пішона обсадити тимчасово в інтересі Франциї місцевість Удія, доки мароканьске правительство не дасть сатисфакциї за убитє дра Мошана.

Софія 26 марта. Після вістий надходячих з пограничних місточок Рагово, Шістово, Нікополї і Рущук, втікачі з Румунії стрічають ся з прихильним принятем. Правительство поручило властям, щоби також і жидам, що до котрих суть законні обмеженя іміґрацийні, не роблено ніяких трудностий. — На румуньскім березї Дунаю видко кілька сіл стоячих в полуміни.

Софія 26 марта. Послїдні реформи правительства, особливо же закон прасовий, стрітили опозицию в публичнім мнїню. На зборах радикалів ухвалено протест против того закона і завізванє, щоби поборювати правительство як найострійшими средствами. Дискусия в палаті перед ухваленем закона прасового була дуже бурлива; прийшло до стички межи більшостию а опозициєю. Пос. Йонов кинув ся на посла Крістофа; засїданє треба було перервати.

Софія 26 марта. З причини аґрарних розрухів в Румунії богато румуньских посесорів з над Дунаю втекло до болгарских пристаний.

Букарешт 26 марта. Новий кабінет уконституував ся в слїдуючий спосіб: Димитрий Штурдза — президия і справи заграничні; Ів. Брацїяно — справи внутрішні; Еміль Костінеско — скарб; Сґіру Гареп — просьвіта; Ант. Карп — рільництво, торговля, промисл; Тома Стелїян — справедливість; Мортцун — публичні роботи; ґен. Авереско — війна.

Петербург 26 марта. (П. А.) Директор Петербурґскої Агентиї телеграфічної помер нагло минувшої ночи.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Львівска Дирекция зелїзниць подає до відомости: З днем 1 марта с. р. увійшов в житє додаток III до тарифи часть II для галицко-віденьского союза зелїзничого з 1 січня 1905 і додаток I до додатку тої тарифи.

— Пробне здержанє доручуваня вартістних листів і гроший в недїлї. По мисли розпорядженя ц. к. Міністерства торговлї з дня 5 сїчня 1908 ч. 79 здержано на пробу почавши від 1 марта 1907 доручуванє вартістних листів і гроший в обороті переказовім і почтової каси щадничої в дни недїльні в тих урядах, в котрих доручуванє то виконують осібні орґани. До тих урядів належать тепер Ярослав, Коломия, Краків, Львів, Перемишль, Станиславів, Стрий, Тарнів і Тернопіль. Виняті звідтого зарядженя є пересилки, котрі по мисли обовязуючих приписів доручає ся зараз по прибутю окремим післанцем. В місцевостях, в яких отсе розпорядженє має примінене, вільно адресатам відбирати згадані пересилки підчас визначених для сторін годин урядових в урядї, без зложеня окремої заяви і без обовязку оплачуваня належности за переховане. Висше згадане обмеженє відносить ся також до почтових припорученьі поручених листів за посліплатою, єсли доручуванє тих пересилок злучене з доручуванем вартістних листів і гроший.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).